

Ti in jaz

Moje ime je Ela in stara sem 17 let. Imam svetle lase in rjave oči. Imela sem prijatelja, najboljšega prijatelja z imenom Klemen, s katerim sva si bila zelo blizu, in če bi naju srečali na ulici, bi mislili, da je moj fant in jaz njegova punca. A žal do tega poglavlja nikoli ni prišlo. Se sprašujete, zakaj? To je moja zgodba.

Ležala sva točno na sredini cestišča in opazovala svetleče nebo nad nama. Tu in tam sva opazila komet in si vsak pri sebi nekaj zaželela.

Ljubim ga sem pomislila sama pri sebi, vendar nisem prepričana, če on čuti enako. Bil je moj prijatelj, moj najboljši prijatelj. Pomislila sem, kako sva se sploh spoznala. Bila sva v vrtcu, stara štiri leta, ko smo v dvojicah ustvarjali s tempera barvami. Prijel je lonček z barvo in ga hotel odnesti k svoji mizi, a se je zaletel vame in celotna vsebina lončka je bila na meni. Prijel me je za roko ter me vodil do umivalnice in tam mi je pomagal očistiti barvo z mojih oblačil. Od tistega dne sva vedno tičala skupaj in nihče naju ni mogel ločiti.

Leta so minila in tako so rasla tudi moja čustva do njega. Mnogokrat sem mu že hotela povedati, da ga ljubim, a naju je vedno nekdo zmotil. Sedaj imam čas. Tu in zdaj. Ampak kaj se bo zgodilo z najinim prijateljstvom? Mogoče bom še malo počakala, ni treba uničiti popolnega večera.

»O čem razmišljaš?« je Klemen prekinil tišino.

Nisem vedela, kaj naj rečem: »Sprašujem se, kam čas tako hitro beži?«

Pogledal me je in se mi nasmehnil: »Se še spomniš najinih dogodivščin v vrtcu? Tega nikoli ne bom pozabil.«

Začutila sem toploto v svojem telesu. Obrnila sem se proti njemu, da sem ga gledala naravnost v oči. Te prelepe velike modre oči in ti karamelno rjavi lasje so nekaj najlepšega na njem. Stegnila sem roko in začutila mehko pod svojimi prsti. Njegovi lasje so bili tako prijetni na otip.

Pogledal me je in dejal: »Nekaj te muči. Povej mi!«

Odkimala sem in svojo roko umaknila z njegovega lasišča in ponovno zrla v nebo. Začutila sem, da me je prijel za roko. »Saj veš, da mi lahko poveš, kajne?«

Pokimala sem in solza mi je spolzela po licu. Obrisal mi jo je in me pogledal v oči: »Štel bom do tri, potem pa povej.«

Pokimala sem in se mu rahlo nasmehnila: »Ena, dve ...«

Obrnjena sva bila drug proti drugema in si zrla naravnost v oči. Popolnoma zatopljena drug v drugega niti opazila nisva, da se nama bilža avto. Preštel je do dve, ko se je zaslišal zvok zavor, potem pa tišina. Voznica je stopila iz avtomobila in poklicala pomoč. Hotela sem odpreti oči in preden sem se zavedela, sem se onesvestila.

Zbudila sem se v bonišnici. Ob meni je bila mati, z robčkom v roki in solzami v očeh: »Pozdravljena, Ela!«

Hotela sem dvigniti glavo, a me je nekdo potisnil nazaj in rekel: »Nikar ne pretiravaj. Bila si udeležena v hudi prometni nesreči in utrpela hude poškodbe.«

Pogledala sem svoje telo. Na rokah in nogi sem imela mavec, okoli mene pa je bilo polno cevčk.

»Kaj se je sploh zgodilo?« sem zmedena vprašala.

Zdravnik mi je odgovoril: »Tebe in dečka z imenom Klemen je zbil avto. Žal vam moram sporočiti, da vaš prijatelj ni imel toliko sreče.«

Pogledala sem ga in v očeh so se mi nabirale solze. V trenutku se mi je svet obrnil na glavo. Nisem morala verjeti, da se je to sploh zgodilo. Mojega najboljšega prijatelja ni bilo več. Zakaj mu nisem že prej povedala, da ga ljubim? Zakaj? Ne vem kako je to mogoče, da sem jaz tu. Zakaj potem nisva oba odšla, ne samo on? Nisem hotela biti več tu. Hotela sem njega.

Lolipop